

Títol: Breu poemari del gènesi

Modalitat: Poesia

*Aquest recull és el batec silenciós d'una terra que m'ha vist néixer, el record viu d'un origen que mai no s'esborra, ni amb el pas del temps ni amb la marxa dels homes.*

*“El bressol”*

En l'arrel profunda d'un bosc antic,  
la terra canta la meua veu callada,  
entre fulles que guarden el silenci,  
on l'aigua beu el temps sense pressa.

El vent m'explica històries sagrades,  
de pedres gravades amb noms perduts,  
i jo sóc el fruit d'una flor oculta,  
un crit adormit en la fosca pedra,  
el bressol que emmarca el primer alè,  
el lloc on neix el record etern.

*“Els cims que ressonen”*

Muntanyes que guardeu secrets antics,  
sobre el cel vosaltres pengeu eternes.  
Pedres que senten la veu dels vents antics,  
i fan del silenci una rima ferma.

El fred tanca el temps en la seva màgia,  
la roca s'alça, forta i impertorbable.  
Cims que toquen l'ànima en la distància,  
ponts entre el que és i el que és inabastable.

## Breu poemari del gènesi

A la vostra ombra, el cor es fa ampli,  
i esdevé llum en el crit de l'aire tranquil.

### *“El riu que parla”*

Corre el riu, portador de secrets,  
entre pedres i memòries antigues.  
La seva veu es trenca en mil reflexos,  
i canta el pas d'històries oblidades.  
L'aigua acaricia la pell de la terra,  
com un gest suau que mai no s'atura.  
Al seu corrent es bressolen ànimes,  
que tornen i tornen sense final.  
El riu no oblida, només transforma,  
i en la seva veu viu el nostre passat.

### *“On el mar abraça la terra”*

Les onades bressen la sorra antiga,  
amb un cant que no es perd ni s'oblida.  
El blau s'estén com un somni profund,  
on es fonen el temps i la memòria.  
El vent porta secrets d'indrets llunyans,  
i l'espurna del sol dansa a la superfície.  
On el mar toca la costa amb tendresa,  
el cor es perd en la immensitat viva.

## Breu poemari del gènesi

Un crit d'aigua, un sospir infinit,  
el batec salat de la terra i el temps.

### *“Veus sota les fulles”*

En el bosc on el temps es perd,  
les ombres dansen entre arrels velles.

El silenci murmura secrets antics,  
i els arbres guarden la saviesa sagrada.

Hi ha veus que no s'escolten a la llum,  
que parlen només als qui saben escoltar.

El bosc és un temple de memòria viva,  
on l'ànima s'embolcalla en fulles fredes.

Camino entre les ombres que m'acullen,  
i em faig una sola amb la seva essència.

### *“Terra que alimenta”*

La plana s'estén, vasta i profunda,  
un llenç verd que el vent acaricia lent.  
La llum banya els camps, el gra i la vinya,  
i el sol escriu històries en cada sement.

Mans que treballen, cor que no s'atura,  
teixint la vida entre la pols i el foc.

La terra parla en llengua de collita,  
on cada fruit és promesa i record.

Breu poemari del gènesi

Aquí neix l'arrel del nostre origen,  
terra i cor units en un sol cant.

*“La pell de la ciutat”*

Carrers que bateguen sota el sol calent,  
muralles que guarden mil històries vives.  
Llums que dansen en ombres de pedra,  
i veus que ressonen com onades primes.

La ciutat és carn feta de somnis,  
un cos que respira entre el fum i l'espurna.

Cada plaça és un cor que no s'atura,  
cada racó un secret que no es perd.

Aquí el passat es fon amb el present,  
i la vida escriu el seu ritme etern.

*“El silenci que parla”*

Entre ombres s'amaga el silenci,  
veí antic de la memòria profunda.

No és buit, sinó un crit tancat,  
un eco que el temps no oblida mai.

Els records viuen en el silenci,  
com llavors dormint sota la terra.

I quan tot sembla callar,  
la memòria desperta en murmurí.

## Breu poemari del gènesi

Escolta el silenci que tot ho diu,  
i descobreix la veu del passat viu.

### *“Origen perpetu”*

El cercle es tanca i s’obre alhora,  
un temps sense temps, un lloc sense lloc.

L’origen no és principi ni final,  
sinó un alè que mai s’apaga.

En cada flor que torna a néixer,  
en cada ombra que repunta el dia,  
hi viu l’essència que ens acompanya,  
un crit perpetu en la foscor calma.

Som arrels i vent, silenci i foc,  
origen etern que mai no s’esgota.

### *“Ecos d’origen”*

Quan el silenci es torna paraula,  
i la pedra canta el seu nom ocult,  
esdevé la veu que mai no s’esgota,  
la llum que en la foscor es multiplica.

Som memòria, som arrel i vent,  
un eco que travessa el temps etern.  
I en cada pas que fem enrere i endavant,  
renaix el bressol, la terra, el cant.

Breu poemari del gènesi

Orígens que mai no es perden,  
vius en el batec del vers etern.